Lietas Nr. 11096125312
Lietas arhīva Nr. KA04-0288-15/17

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2015. gada 18.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis A.Uminskis
tiesneši I.L.Zemīte un J.Stukāns
piedaloties prokurorei I.Pumpurei
aizstāvei zvērinātai advokātei G.Kaminskai

iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 116.panta un 180.panta pirmās daļas, sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāves Gunas Kaminskas un cietušo /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ iesniegtajām apelācijas sūdzībām par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 27.oktobra spriedumu, ar kuru

/pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu Krimināllikuma 116.pantā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 10 gadiem, ar policijas kontroli uz 1 gadu;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 3 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, noteiktie sodi daļēji saskaitīti un galīgais sods /pers. A/ noteikts brīvības atņemšana uz 10 gadiem 1 mēnesi, ar policijas kontroli uz 1 gadu.

Aprakstošā daļa

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 27.oktobra spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka viņš izdarīja citas personas tīšu prettiesisku nonāvēšanu (slepkavību) šādos apstākļos:

/pers. A/ 2012.gada 15.maijā, esot savā dzīvesvietā /adrese/, būdams alkohola ietekmē – dienas laikā izdzēris precīzi nenoskaidrotu alkohola daudzumu – no 300 līdz 650g viskija un aptuveni 200g šampanieša, pēc plkst. 21.00, kad minētajā dzīvoklī ieradās viņa draudzene /pers. E/, uzsāka strīdu ar viņu. /pers. A/, atrodoties dzīvokļa istabā, nevaldīdams dusmas un alkohola ietekmē kļuvis agresīvs, apzināti un tīši, nolūkā fiziski izrēķināties ar /pers. E/, brīdī, kad /pers. E/ atradās uz dīvāna, pielietojot savu fizisko spēku, ar abām rokām satvēris viņas kaklu un sāka /pers. E/ žņaugt. Tā kā /pers. E/ aktīvi pretojās un mēģināja izrauties, /pers. A/, pārvarot viņas pretošanos, tīši un mērķtiecīgi, nolūkā atņemt viņai dzīvību, pielietojot savu fizisko spēku, ar dūri iesita /pers. E/ pa deniņiem un turpināja viņu tīši sist, neilgā pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotā laika posmā izdarīja kopumā ne mazāk kā 8 sitienus /pers. E/ pa galvu, apzinoties, ka galvā atrodas cilvēka dzīvībai svarīgi orgāni – sita pa pieri, deniņiem, sejas rajonā, pa žokli un degunu. Pēc tam /pers. A/ ar savas labās kājas ceļgalu iesita – iespēra /pers. E/ pa seju. Minēto sitienu rezultātā /pers. E/ tika nodarīta trula galvas trauma ar zemādas asinsizplūdumiem nobrāzumiem sejas rajonā, labās pieres apvidū, kreisās acs ārējā kaktiņa rajonā, asinsizplūdumiem uz galvas ādas muskuļa lēvera iekšējās virsmas, abos deniņu muskuļos, asinsizplūdumu zem mīkstajiem galvas smadzeņu apvalkiem un deguna sasitumu ar asiņošanu, kas sarežģījās ar galvas smadzeņu tūsku un asiņu aspirāciju plaušās. /pers. E/ līķa izmeklēšanas gaitā tika konstatēti miesas bojājumi galvas apvidū – zemādas asinsizplūdumi abu acu plakstiņos, abu vaigu, augšlūpas, apakšlūpas, zoda un labās pieres rajonā, nobrāzumus labās pieres apvidū, kreisās acs kaktiņa rajonā, zoda apvidū, asinsizplūdumus lūpu gļotādā, divas virspusējas sistas brūces augšlūpas gļotādā labā pusē, deguna sasitums ar zemādas asinsizplūdumu un asiņošanu, asinsizplūdumu uz galvas ādas muskuļu lēvera iekšējās virmas pieres, paura un kreisā deniņu rajonā, asinsizplūdumus abos deniņu muskuļos, asinsizplūdumu zem labās pieres un kreisās deniņu-paura daivas mīkstajiem smadzeņu apvalkiem, kas pēc sava rakstura kopumā pieskaitāmi pie smagiem miesas bojājumiem kā bīstamiem dzīvībai, un kam ir tieša cēloniska sakarība ar /pers. E/ nāves iestāšanos 2012.gada 15.maijā precīzi nenoskaidrotā laikā pēc plkst.21.00, bet ne vēlāk kā plkst.22.31.

Šīs /pers. A/ noziedzīgās darbības tika kvalificētas pēc Krimināllikuma 116.panta.

Turklāt ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka viņš izdarīja zādzību nelielā apmērā šādos apstākļos:

2012.gada 15.maijā pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā pēc plkst. 21.00, /pers. A/, būdams alkohola ietekmē, atrodoties savā dzīvesvietā /adrese/, pēc /pers. E/ tīšas prettiesiskas nonāvēšanas, mantkārīgu tieksmju dēļ, atvēra /pers. E/ somā esošo naudas maku un nozaga no tā naudu 10 latus. Pēc tam /pers. A/ ar nolaupīto naudu aizgāja no noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietas un naudu izlietoja savām vajadzībām. Tādejādi /pers. B/ tika nodarīts mantisks kaitējums – nozagta nauda 10,00 LVL (14,23 EUR).

Šīs /pers. A/ noziedzīgās darbības tika kvalificētas pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas.

Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ aizstāve G.Kaminska iesniedza apelācijas sūdzību, ar kuru pārsūdz tiesas spriedumu pilnībā.

Aizstāve uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedumus nav tiesisks un pamatots. Aizstāvība nepiekrīt spriedumā norādītajam /pers. A/ darbību aprakstam un to juridiskajam novērtējumam. Aizstāve uzskata, ka lietā nav konstatētas tiesas norādītās nozieguma objektīvās puses izpausmes, proti, tādas apsūdzētā darbības kā ne mazāk kā 8 sitieni, spēriens ar labās kājas ceļgalu pa seju, žņaugšana. Tāpat lietā nav nodibinātas tādas /pers. A/ rīcības subjektīvās puses izpausmes, lai secinātu, ka viņš apzināti pieļāva savu darbību kaitīgo seku iestāšanās iespējamību un Krimināllikuma 116.pantā paredzēto noziegumu izdarīja ar netiešu nodomu. Lietā nav pierādījumu apstāklim, ka apsūdzētā nodoms bija vērsts tieši uz smagu, dzīvībai bīstamu miesas bojājumu nodarīšanu. Par nodarījuma objektīvās puses darbībām lietā ir strīds vismaz daļā par /pers. E/ izdarīto sitienu skaitu un to aizstāvība norādījusi iepriekš. Lietā konstatēts, ka apsūdzētais savas darbības pārtrauca pats. /pers. A/ neslēpa savas attiecības ar /pers. E/, kā arī attieksmē ar līdzcilvēkiem viņam nav raksturīga agresija, nesavaldība (pierādīts ar liecinieku liecībām). Apsūdzētais kategoriski noraidījis iespēju, ka būtu vēlējies /pers. E/ nāvi. Tādēļ aizstāve uzskata, ka /pers. A/ darbībās nav Krimināllikuma 116.pantā paredzētā nozieguma sastāva, bet ir saskatāmas cita

noziegumа – Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā – sastāva pazīmes.

Aizstāve uzskata, ka tiesa nepamatoti /pers. A/ atzinusi par vainīgu pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas un šajā daļā atbilstoši Kriminālprocesa likuma 511., 512., 519.pantam taisāms attaisnojošs spriedums – nav noticis noziedzīgs nodarījums un apsūdzētā nodarījumā nav noziedzīga nodarījuma sastāva. Apsūdzētais kategoriski noliedz, ka būtu ņēmis svešu naudu, jo uzskata, ka 10 lati bija pārpalikums no 20 latiem, kurus iepriekšējā vakarā iedeva /pers. E/ kopīgiem izdevumiem, ko pieņēmuma veidā minējušas arī cietušās /pers. B/ un /pers. C/.

Aizstāve norāda, ka tiesa, nosakot sodu, spriedumā visumā atspoguļojusi likumā noteiktos kritērijus, bet ne pilnībā. Aizstāvība nepiekrīt tiesas apsvērumam, ka par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli nav uzskatāms tas, ka viņš aktīvi veicinājis noziedzīgā nodarījuma atklāšanu un izmeklēšanu. Tiesa nav vērtējusi, ka par šīm savām darbībām izmeklēšanas institūcijām izstāstīja pats /pers. A/ un citos veidos tās nav konstatētas. Tātad tiesai bija pamats atzīt, ka pastāv arī trešais /pers. A/ atbildību mīkstinošs apstāklis. Tāpat aizstāvība nepiekrīt tiesas secinājumam, ka pastāv atbildību pastiprinošs apstāklis – noziegums izdarīts alkohola ietekmē. Par atrašanos alkohola reibumā liecinājis tikai pats /pers. A/, taču citu objektīvu pierādījumu un apstiprinājuma lietā tam nav. Arī notikuma vietas apskates protokolā nav atrasti un izņemti nekādi priekšmeti, kas liecinātu par alkohola lietošanu dzīvoklī. /pers. A/ iezīmes neliecina par vardarbīgu personu, cilvēku, kurš sistemātiski lietotu alkoholu vai atrastos citu apreibinošu vielu ietekmē.

Aizstāve vērš tiesu kolēģijas uzmanību Augstākās tiesas tiesu praksei par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā, kurā par Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā paredzētā noziegumа izdarīšanu norādītās kompensācijas apmērs ir no 4268,62 līdz 9960,10 euro.

Aizstāve lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, atzīstot /pers. A/ par vainīgu noziegumа, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā, nosakot viņam samērīgu un taisnīgu sodu, bet apsūdzībā pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas taisīt attaisnojošu spriedumu. Kā arī cietušajiem noteikt samērīgu kompensāciju.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību ar papildinājumiem iesniedza arī cietušie /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/. Cietušie spriedumu pārsūdz daļā par noziegumа kvalifikāciju, piespriesto sodu, rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem un morālā kaitējuma summu.

Cietušie uzskata, ka pirmstiesas un pirmās instances tiesas izmeklēšana bijusi nepilnīga un nekvalitatīva. Tiesa nepareizi piemērojusi procesuālās un materiālās tiesību normas, kā rezultātā tiesas spriedumā norādītajos notikumu apstākļos nav konstatēts īstenais noziegumа sastāvs /pers. A/ darbībās, t.i., slepkavība pastiprinošos apstākļos pēc Krimināllikuma 117.panta. Cietušie ir pārliecināti, ka apsūdzētais pret /pers. E/ izdarīja izvarošanu grupā, kuru vēloties noslēpt, pēc tam viņu nogalināja, to nosmacējot un seksuāli apgānot līķi. Tādēļ cietušie spēkā uztur agrāk pieteiktos 37 lūgumus, kas saistīti ar cietušo izvirzīto scenāriju par īsteno noziegumа sastāvu apsūdzētā darbībās.

Cietušie uzskata, ka /pers. A/ par izvarošanu grupā un slepkavību pastiprinošos apstākļos piemērojams mūža ieslodzījums, jo viņš pēc /pers. E/ noslepkavošanas mierīgi un apdomāti slēpa noziegumа pēdas. Kā arī no izmeklēšanas pirmās dienas apzināti maldināja izmeklēšanu par noslepkavošanas apstākļiem.

Cietušie uzskata, ka tiesas piespriestā morālā kaitējuma kompensācija konkrētajā gadījumā noteikta nesamērīgi zema. Tāpēc viņi uztur pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas summas.

Tāpat cietušie uzskata, ka tiesa, nenoskaidrojot datora piederību, nepamatoti sprieda datoru „DELL" atdot /pers. A/, jo tas viņam nepieder. Tāpēc lūdz datoram nozīmēt kibertehnisko ekspertīzi un to atdot cietušajiem.

Cietušie lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /pers. A/ darbību kvalifikāciju, noteikto sodu, rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem un morālā kaitējuma summu un šajā daļā taisīt jaunu spriedumu, ar kuru /pers. A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 117.pantā, un sodīt ar mūža ieslodzījumu. Lietā izņemtos lietiskos pierādījumus pievienot lietai un pakļaut lūgtajām ekspertīzēm. Atdot visus lietiskos pierādījumus, kas piederēja /pers. E/ un lietas uz kā atrodas viņas asins pēdas. Līdz spriedums stājas spēkā dzīvokli /adrese/, saglabāt apzīmogotu.

Cietušie/pers. B/ un /pers. D/ par aizstāves apelācijas sūdzību iesniedza arī iebildumus. Tajos cietušie norāda, ka nepiekrīt apgalvojumam, ka /pers. A/ noziegums kvalificējams pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas. Tieši viņa ciniskā attieksme pret /pers. E/ nāvi, kas izpaužas apsūdzētā darbībās pret /pers. E/, īpaši pēc viņas nāves, liecina par /pers. A/ nodomu /pers. E/ noslepkavot. Apsūdzētā attieksme ir galvenais kritērijs, kas ļauj kvalificēt viņa noziegumu kā slepkavību ar nodomu.

Tāpat cietušie nepiekrīt aizstāves apgalvojumiem par sitienu skaitu. Cietušie norāda, ka, lai gan sitienu skaits izmeklēšanā nav noteikts, ekspertu atzinumos norādītas faktiski vismaz 12 spēka pielikšanas vietas ar trulu cietu priekšmetu ar ierobežotu virsmu. Visas šīs spēka pielikšanas vietas ir patstāvīgas un nevarēja rasties no blakus esoša miesas bojājuma.

Cietušie nepiekrīt arī apgalvojumam, ka /pers. A/ nekad nav liecinājis, ka būtu izdarījis spērienu ar ceļgalu. Cietušie uzskata, ka aizstāve ar šo teikumu mēģina manipulēt, jo pats /pers. A/ liecināja, ka izdarīja sitienu ar ceļgalu. Bet spēriens ar ceļgalu un sitiens ar kāju latviešu valodā ir sinonīmi.

Cietušie uzskata, ka apsūdzētā liecības ir pretrunīgas, īpaši svarīgākajos jautājumos, kas saistīti ar viņa izdarīto noziegumu, esot alkohola ietekmē. /pers. A/ sākotnēji liecināja, ka bija stirpā alkohola reibumā, bet vēlāk tiesas sēdē, ka izdzertā alkohola ietekme varēja būt ļoti minimāla vai vispār nebija. /pers. A/ liecībās pretrunīgi samazinās gan žņaugšanas ilgums, gan spēka pielietošanas stiprums, līdz viņš vispār žņaugšanu noliedz. /pers. A/ pretrunīgās un mainīgās liecības acīmredzami atklāj to, ka viņš slēpj sava noziegumа patieso motīvu un būtību. Cietušie uzskata, ka lietiskie pierādījumi un citi fakti lietā liecina par seksuālu vardarbību un izvarošanu grupā un slepkavību grupā ar mērķi slēpt izvarošanu grupā.

Cietušie nepiekrīt aizstāves apgalvojumam, ka /pers. E/ nav žņaugta. Par žņaugšanu liecināja pats apsūdzētais, turklāt asfiksijas konstatēšanai ne vienmēr jābūt strangulācijas rievai. Eksperte I.Ščerbinska savā atzinumā norādījusi uz mehāniskās asfiksijas pazīmēm, bet izdarīja nepareizu secinājumu par nāves iemeslu.

Cietušie nepiekrīt aizstāves secinājumiem, ka lietā nav pierādījumu tam, ka apsūdzētais būtu pielietojis priekšmetus, kas pielāgoti miesas bojājumu nodarīšanai. Cietušie norāda, ka Eksperte I.Ščerbinska savā atzinumā norādījusi, ka apsūdzētais pielietojis priekšmetu, pielāgotu miesas bijājumu nodarīšanai.

Cietušie uzskata, ka aizstāves norādes par pozitīvajām attiecībām starp apsūdzēto un /pers. E/, ir netiešs pierādījums tam, ka tas nebija konflikts, bet apzināta ievilināšana. Turpretī, ja viņu attiecības būtu naidīgas, agresīvas, tad varētu domāt, ka notika konflikts.

Cietušie uzskata, ka aizstāves norādīto liecinieku liecības par /pers. A/ rakstura īpašībām nav uzticamas, jo viņi ir ieinteresēti slēpt noziegumu.

Cietušie uzskata, ka aizstāves norādītās individuālpsiholoģijas konsultantes /pers. R/ izziņa nav ņemama vērā kā speciālista viedoklis, jo viņa nebija Latvijā sertificēts psihologs.

Cietušie uzskata, ka visas šaubas, ko savā sūdzībā norādījusi aizstāve, var novērst, veicot nepieciešamās kompleksās ekspertīzes.

Cietušie uzskata, ka uz /pers. A/ Kriminālprocesa likuma 21.panta otrās daļas 2.punkts neattiecas, jo viņš nesadarbojās ar kriminālprocesa veikšanai pilnvarotu amatpersonu. Tieši pretēji, viņš darīja visu viņam iespējamo, lai no izmeklēšanas slēptu savu noziegumu, motīvus, būtību un apstākļus.

Cietušie nepiekrīt aizstāves viedoklim, ka /pers. A/ izdarīja noziegumu, kas paredzēts Krimināllikuma 125.panta trešajā daļā. Tāpēc arī iebilst aizstāves norādei par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru cietušajiem un lūdz to cietušajiem noteikt šādā apmērā: /pers. B/ – 2 137 160,19 EUR,

/pers. D/ – 2 134 307,72 EUR, /pers. C/ – 711 435,91 EUR.

Apelācijas instances tiesā apsūdzētais /pers. A/ un viņa aizstāve zvērināta advokāte G.Kaminska uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību uz tajā norādītajiem motīviem.

Cietusī/pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ uzturēja savu iesniegto apelācijas sūdzību uz tajā un apelācijas sūdzības papildinājumos norādītajos motīvos.

Cietušo juridiskās palīdzības sniedzējs zvērināts advokāts A.Baumanis papildus norādīja, ka cietušo pamatlūgums ir atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un atdod lietu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu un 566.pantu.

A.Baumanis norādīja, ka pirmās instances tiesā tika pieļautas būtiskas kļūdas, Krimināļprocesa likuma pārkāpums, kas nav novēršams apelācijas instancē. Cietušajiem tika liegtas viņiem likumā garantētās tiesības pierādījumu iesniegšanā tiesas izmeklēšanā un tiesības uz aktīvu piedalīšanos pilnībā visu pierādījumu pārbaudē. Cietušo pieteikto lūgumu, pirmās instances tiesas spriedumu atcelt un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, uzskata par pamatotu un apmierināmu.

Prokurore I.Pumpure norādīja, ka pirmās instances tiesa ir pareizi novērtējusi lietā iegūtos un tiesas sēdēs pārbaudītos pierādījumus, to uzskaitījums un izklāsts ir pietiekams un izsmeļošs.

Pamatojoties uz Krimināļprocesa likuma 562.panta trešo daļu, 563.panta pirmās daļas trešo punktu prokurore lūdza atcelt Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 27.oktobra spriedumu daļā par /pers. A/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 116.pantā paredzētā nozieguma izdarīšanas un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 14 gadiem un policijas kontroli uz 1 gadu, un saskaņā ar KL 50.panta pirmo daļu galīgo sodu noteikt brīvības atņemšana uz 14 gadiem un 1 mēnesi, ar policijas kontroli uz 1 gadu. Daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem – lietiskos pierādījumus, kuri piederēja /pers. E/, atdot cietušajiem /pers. D/, /pers. B/ un /pers. C/ kā /pers. E/ mantiniekiem, bet pārējā daļā spriedumu atstāt spēkā.

Prokurore nepiekrita aizstāvības apgalvojumam par sitienu skaitu, speršanu un žņaugšanu un vērsa tiesas uzmanību, ka 2013.gada 18.janvāra lēmumā par krimināllietas nosūtīšanu tiesai uzskaitīti pierādījumi, kas kopumā un savstarpējā saistībā norāda uz /pers. A/ vainu viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā. Apsūdzības ieskatā no ekspertes I.Ščerbinskas un /pers. A/ liecībām izriet, ka sitienu skaits bija ne mazāks kā 8. Prokurore norādīja, ka /pers. A/ pats liecināja, ka /pers. E/ iesita ar ceļgalu, bet latviešu valodā pareizi ir teikt spert ar ceļgalu nevis sist.

/pers. E/ līķim visas konstatētās traumas bija sejas, galvas pieres, abu deniņu rajonā sistas ar norobežotu traumējošas virsmas priekšmetu un eksperte nav konstatējusi traumatiskas iedarbības pēdas pakauša rajonā kā atsitiena sekas pēc sitiena pa seju saņemšanas. /pers. A/ izdarīto sitienu spēks bija tik spēcīgs, ka /pers. E/ no viņa sitieniem un spēriena nomira, tādējādi apsūdzības ieskatā ir pierādīts, ka /pers. A/ /pers. E/ tīši iespēra pa seju, un ir izslēgtas saprātīgas šaubas, kas apsūdzētajam tulkojamas par labu.

/pers. E/ nāve bija vardarbīga un /pers. A/ inkriminēta viņas prettiesiska nonāvēšana - nodarot viņai trulu galvas traumu ar zemādas asinsizplūdumiem. Tas, ka /pers. E/ līķim pēc nāves eksperti nekonstatēja strangulācijas rievu, nav pretrunā ar apsūdzībā norādītajiem slepkavības izdarīšanas apstākļiem – „ar abām rokām satvēra /pers. E/ kaklu un sāka žņaugt", ko apstiprina paša /pers. A/ konsekventās liecības. /pers. A/ nav inkriminēta /pers. E/ nožņaugšana, /pers. A/ /pers. E/ nosita.

Prokurore nepiekrita aizstāvības viedoklim, ka lietā nav nodibinātas /pers. A/ rīcības subjektīvās puses izpausmes, lai secinātu, ka viņš apzināti pieļāva savu kaitīgo seku iestāšanās iespējamību. Apsūdzība uzskata, ka lietā ir nodibināta /pers. A/ noziedzīgo darbību subjektīvā puse. Pirmās instances tiesa spriedumā ir analizējusi un devusi vērtējumu tieši tiem pašiem aizstāvības apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem. Nav kvalifikācijas aspektā nozīmes tam, ka nodarījums ticis izdarīts aiz lielām dusmām, atriebības, „stresa", „uzvilkšanās", parādu vai kādu citu iemeslu dēļ. Krimināllikuma 116.pantā motīvs nav norādīts kā kvalificējoša pazīme, tas gan palīdz izskaidrot personas rīcību un tā izzināšana ir svarīga pie soda noteikšanas

Apsūdzības ieskatā pieskaitāmas personas rīcība ir gan motivēta, gan mērķtiecīga, tādēļ apsūdzības ieskatā viņam bija noziedzīgs nodoms. Apsūdzība /pers. A/ darbību subjektīvo pusi vērtē atkarībā no tā, vai ir bijuši objektīvi apstākļi, kas varēja ietekmēt viņa gribu un līdz ar to rīcības brīvību. Apsūdzības ieskatā nav konstatēti apstākļi, kas norādītu uz apsūdzētā īpašo psiholoģisko stāvokli laikā, kad viņš sita /pers. E/ pa galvu, un kā dēļ viņš varētu nesaprast un neparedzēt savu darbību sekas. Lietā iegūtie pierādījumi norāda uz faktu, ka /pers. A/ pats pēc savas gribas izdarīja noziegumu, visas viņa darbības bija mērķtiecīgas – vērstas pret svešu dzīvību. To, ka /pers. A/ paredzēja šādu seku (nonāvēšanas) iespējamību vai neizbēgamību, pierāda arī fakts, ka viņš pats nevienu brīdi nav apšaubījis, ka viņš /pers. E/ nosita. Apsūdzība nenoliedz, ka /pers. A/ savas darbības pārtraucis pats, taču norāda, ka viņš pārtraucis sist, jo uzskatīja, ka /pers. E/ ir mirusi.

Prokurore norādīja, ka pēc miesas bojājumu nodarīšanas /pers. A/ neizsauca medicīnisko palīdzību, neizsauca valsts policiju, lai pieteiktos par vainīgu, bet sakopa dzīvokli, nozieguma vietu, salika visas /pers. E/ drēbes, kā arī savas asiņainās drēbes un gultasveļu pašam piederošajā somā pie dzīvokļa ārdurvīm. Tāpat /pers. A/ neatstāja notikumu vietu tādu, kāda tā bija pēc noziedzīgā nodarījuma pabeigšanas, kas liecina, ka viņš slēpa nozieguma pēdas (vismaz mēģināja). Šie fakti apsūdzības ieskatā /pers. A/ raksturo negatīvi.

Prokurore uzskata par pierādītu, ka /pers. A/ apzināti pieļāva savu darbību kaitīgās sekas un tādējādi izdarīja slepkavību, par ko atbildība paredzēta Krimināllikuma 116.pantā. Nav pamata /pers. A/ darbību pārkvalificēšanai uz kādu citu krimināllikuma sevišķajā daļā paredzētu pantu, ne 125.panta trešo daļu, ne 117.pantu, jo tiesas izmeklēšanas laikā netika iegūti papildus pierādījumi citai /pers. A/ darbību kvalifikācijai.

Apsūdzības ieskatā aizstāvības arguments, ka /pers. A/ neizdarīja zādzību nelielā apmērā, jo viņam bijuši savi ienākumi, kas neizslēdzot iespēju par kopīga maka esamību kopīgiem tēriņiem, ir pieņēmums. /pers. E/ nedzīvoja kopā ar /pers. A/, lietā ir ziņas, ka /pers. A/ tomēr tajā laikā nestrādāja, jo darbs bija fiktīvs, turklāt pats /pers. A/ liecinājis, ka No /pers. E/ maka paņēmis, viņaprāt, savu naudu. Apsūdzība norādīja, ka nauda, kas bija /pers. E/ makā, attiecībā pret /pers. A/ bija sveša manta.

Prokurore nepiekrita aizstāvības viedoklim, ka lietā pastāv trešais /pers. A/ atbildību mīkstinošs apstāklis, viņš esot „aktīvi veicinājis noziedzīgā nodarījuma atklāšanu un izmeklēšanu". Apsūdzība tiesas izmeklēšanas laikā nekonstatēja sadarbošanos, patiesu apsūdzētā nožēlu par izdarīto. Saskaņā ar /pers. A/ tēva liecībām arī policijā apsūdzētais pieteicās tieši tēva pārliecināts, ka nav citas izejas, turklāt, tas bija apstākļos, kad /pers. E/ līķis bija jau atrasts stāvoklī, ko eksperti raksturo kā līķa pūšanas izmaiņas, kas ārpus saprātīgām šaubām, traucēja precīzi noskaidrot nodarījuma apstākļus, vainīgā atbildību ietekmējošos apstākļus – nāves iestāšanās laiku.

Prokurore norādīja, ka par alkohola lietošanu dzīvoklī un tā daudzumu liecināja pats /pers. A/, tāpat viņš liecināja arī par dzīvokļa sakopšanu pēc nodarījuma.

Apsūdzības ieskatā tiesa izvērtēja /pers. A/ atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus un apsūdzības ieskatā nav pamata ne papildināt atbildību mīkstinošo, ne samazināt viņa atbildību pastiprinošo apstākļu skaitu.

Apsūdzības ieskatā tiesas nolēmums daļā par morālā kaitējuma kompensāciju ir pamatots un nav atceļams. Tāpat apsūdzības ieskatā no jauna pieteiktā samaksa juridiskās palīdzības sniedzējam arī ir apmierināma un piedzenama no /pers. A/.

Ņemot vērā /pers. A/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu, tā izdarīšanas apstākļus, izdarīto sitienu skaitu, augsto sabiedriskās bīstamības pakāpi, to ka nodarījuma rezultātā iestājusies personas nāve, apsūdzētā atbildību pastiprinošo un atbildību mīkstinošos apstākļus, apsūdzība uzskata, ka /pers. A/ par Krimināllikuma 116.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu nosakāms bargāks sods, nekā to noteikusi pirmās instances tiesa.

Motīvu daļa

Krimināllietu tiesu kolēģija konstatē, ka Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedums atceļams daļā par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 116.panta un noteikto galīgo sodu, saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, daļā par noteikto morālā kaitējuma kompensāciju /pers. C/, daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka pirmās instances tiesa sprieduma motīvu daļā, izvērtējot nodoma veidu (*sprieduma 19.lapa*) pamatoti secināja, ka apsūdzētais /pers. A/ izdarīja slepkavību ar netiešu nodomu, taču savus izdarītos secinājumus neatspoguļoja pierādītā nozieguma aprakstā, saglabājot valsts apsūdzības inkriminēto /pers. A/ nodoma veidu – tiešu nodomu.

Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesa par pierādītu atzina, ka: „*Tā kā /pers. E/ aktīvi pretojās un mēģināja izrauties, /pers. A/, pārvarot viņas pretošanos, tīši un mērķtiecīgi, nolūkā atņemt viņai dzīvību, pielietojot savu fizisko spēku, ar dūri iesita /pers. E/ pa deniņiem un turpināja viņu tīši sist, neilgā pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotā laika posmā izdarīja kopumā ne mazāk kā 8 sitienus /pers. E/ pa galvu, apzinoties, ka galvā atrodas cilvēka dzīvībai svarīgi orgāni – sita pa pieri, deniņiem, sejas rajonā, pa žokli un degumu.*"

Tiešs nodoms no netieša nodoma atšķiras tikai pēc gribas izpausmes attiecībā pret darbību un kaitīgajām sekām.

Tieša nodoma būtiska iezīme ir vēlēšanās, lai kaitīgās sekas iestātos, bet netiešu nodomu raksturo šādu seku apzināta pieļaušana. Nevēlēšanās, lai netieša nodoma gadījumā iestātos kaitīgās sekas, izpaužas divos veidos: kā apzināta kaitīgo seku tikai pieļaušana vai kā vienaldzīga attieksme pret to iestāšanos.

Lai gan konkrētajā gadījuma nodoma veids neietekmē slepkavības kvalifikāciju, taču tā konstatēšana var norādīt uz lielāku vai mazāku nodarījuma kaitīguma pakāpi un līdz ar to arī ietekmēt nosakāmo sodu, tāpēc tā analīze kvalifikācijas procesā ir obligāta (*sk. Tiesu prakses apkopojums. Latvijas Republikas Augstākā tiesa, 2009/2010. Tiesu prakse krimināllietās par slepkavībām (Krimināllikuma 116.-118.pants), 119.lapa*).

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 527.panta pirmo daļu, kas noteic, ka notiesājoša sprieduma aprakstošajā daļā sniedz pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstu un juridisko kvalifikāciju.

Augstākā tiesa vairākkārtīgi norādījusi, ka noziedzīgā nodarījuma apraksts ir notiesājoš a sprieduma būtiska sastāvdaļa, kas atspoguļo tiesas atzinumu par to, kādu noziedzīgu nodarījumu apsūdzētais ir izdarījis (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 7.jūnija lēmumu lietā Nr. SKK-372/2012, Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 20.decembra lēmumu lietā Nr. SKK-784/2012, Augstākās tiesas 2014.gada 2.jūlija lēmumu lietā Nr. SKK-352/2014, Augstākās tiesas 2014.gada 2.jūlija lēmumu lietā Nr. SKK-352/2014,Augstākās tiesas 2014.gada 27.janvāra lēmums lietā SKK-9/2015*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka /pers. A/ izdarīja citas personas tīšu prettiesisku nonāvēšanu (slepkavību) šādos apstākļos:

/pers. A/ 2012.gada 15.maijā, esot savā dzīvesvietā /adrese/, būdams alkohola ietekmē – dienas laikā izdzēris precīzi nenoskaidrotu alkohola daudzumu – no 300 līdz 650g viskija un aptuveni 200g šampanieša, pēc plkst. 21.00, kad minētajā dzīvoklī ieradās viņa draudzene /pers. E/, uzsāka strīdu ar viņu. /pers. A/, atrodoties dzīvokļa istabā, nevaldīdams dusmas un alkohola ietekmē kļuvis agresīvs, apzināti un tīši, nolūkā fiziski izrēķināties ar /pers. E/ un pieļaujot vienaldzīgu attieksmi pret /pers. E/ nāves iestāšanos, brīdī, kad /pers. E/ atradās uz dīvāna, pielietojot savu fizisko spēku, ar abām rokām satvēris viņas kaklu un sāka /pers. E/ žņaugt. Tā kā /pers. E/ aktīvi pretojās un mēģināja izrauties, /pers. A/, pārvarot viņas pretošanos, tīši un mērķtiecīgi, pielietojot savu fizisko spēku, ar dūri iesita /pers. E/ pa deniņiem un turpināja viņu tīši sist, neilgā pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotā laika posmā izdarīja kopumā ne mazāk kā 8 sitienus /pers. E/ pa galvu, apzinoties, ka galvā atrodas cilvēka dzīvībai svarīgi orgāni – sita pa pieri, deniņiem, sejas rajonā, pa žokli un degumu. Pēc tam /pers. A/ ar savas labās kājas ceļgalu iesita /pers. E/ pa seju, tad nozieguma vietu atstāja.

Minēto sitienu rezultātā /pers. E/ tika nodarīta trula galvas trauma ar zemādas asinsizplūdumiem nobrāzumiem sejas rajonā, labās pieres apvidū, kreisās acs ārējā kaktiņa rajonā, asinsizplūdumiem uz galvas ādas muskuļa lēvera iekšējās virsmas, abos deniņu muskuļos, asinsizplūdumu zem mīkstajiem galvas smadzeņu apvalkiem un deguna sasitumu ar asiņošanu, kas sarežģījās ar galvas smadzeņu tūsku un asiņu aspirāciju plaušās. /pers. E/ līķa izmeklēšanas gaitā tika konstatēti miesas bojājumi galvas apvidū – zemādas asinsizplūdumi abu acu plakstiņos, abu vaigu, augšlūpas, apakšlūpas, zoda un labās pieres rajonā, nobrāzumus labās pieres apvidū, kreisās acs kaktiņa rajonā, zoda apvidū, asinsizplūdumus lūpu gļotādā, divas virspusējas sistas brūces augšlūpas gļotādā labā pusē, deguna sasitums ar zemādas asinsizplūdumu un asiņošanu, asinsizplūdumu uz galvas ādas muskuļu lēvera iekšējās virmas pieres, paura un kreisā deniņu rajonā, asinsizplūdumus abos deniņu muskuļos, asinsizplūdumu zem labās pieres un kreisās deniņu-paura daivas mīkstajiem smadzeņu apvalkiem, kas pēc sava rakstura kopumā pieskaitāmi pie smagiem miesas bojājumiem kā bīstamiem dzīvībai, un kam ir tieša cēloniska sakarība ar /pers. E/ nāves iestāšanos 2012.gada 15.maijā precīzi nenoskaidrotā laikā pēc plkst.21.00, bet ne vēlāk kā plkst.22.31.

Šīs /pers. A/ noziedzīgās darbības tika kvalificētas pēc Krimināllikuma 116.panta.

Krimināllietu tiesu kolēģija, atstājot pirmās instances tiesas spriedumu negrozītu daļā par apsūdzētā /pers. A/ faktiskajām darbībām un nozieguma juridisko kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 116.panta, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu neatkārtos pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav pamatota aizstāvības norāde par /pers. A/ noziedzīgu darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 125.panta trešās daļas.

Tiesu praksē nostiprināta atziņa, ka, noskaidrojot apsūdzētā /pers. A/ nodoma saturu, jāpamatojas uz izdarītā noziedzīgā nodarījuma apstākļu kopumu, īpaši ņemot vērā nodarījuma izdarīšanas veidu un rīkus, brūču un citu miesas bojājumu daudzumu, raksturu un lokalizāciju, vainīgā noziedzīgo darbību pārtraukšanas iemeslu un viņa rīcību pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas, kā arī izvērtējot vainīgā un cietušā iepriekšējo izturēšanos, viņu attiecības pirms nodarījuma izdarīšanas un citus apstākļus, kas var liecināt par vainīgā nodomu (*sk. Tiesu prakses apkopojums. Latvijas Republikas Augstākā tiesa, 2009/2010. Tiesu prakse krimināllietās par slepkavībām (Krimināllikuma 116.-118.pants), 118.lapa*).

Tādējādi nav jāvērtē atrauti no citiem kriminālprocesā noskaidrotajiem apstākļiem tādus aizstāvības norādītos faktus, ka slepkavības izdarīšanas procesā netika pielietoti priekšmeti vai rīki, kas pastiprina dzīvībai svarīgu orgānu bojājumus vai funkciju traucējumus, to, ka /pers. A/ nav tieksmes uz vardarbību, ka starp /pers. A/ un /pers. E/ bija labas attiecības, kā arī to, ka apsūdzētais /pers. A/ pats pārtrauca vardarbības pielietošanu pret /pers. E/.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 503.panta ceturto daļu sakarā ar to, ka apsūdzētais izmantoja savas tiesības neliecināt, pirmās instances tiesā tika nolasītas apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības (*4.sējums 93.lapa*).

Tā no /pers. A/ vaļsirdīgās atzīšanās izriet, ka viņš bija stiprā alkohola ietekmē, starp viņu un /pers. E/ izcēlies strīds. Pēc vārdu apmaiņas sagrābis viņu aiz kakla, iekrituši gultā, piecas reizes ar roku sitis pa seju, tad ar labās kājas ceļgalu, kā arī vairākas reizes viņu stipri atsitis pret sienu. Pēc tam, /pers. E/ – bezsamaņā, palikusi guļot gultā, bet pats šoka stāvoklī aizgājis no dzīvokļa (*1.sējums 129.lapa*).

/pers. A/ būdams pratināts aizturētā statusā liecināja, ka starp viņu un /pers. E/ izcēlies sadzīvisks strīds par to, ka viņš atrodas alkohola reibuma stāvoklī. Strīda laikā nenoturējies un pāris reizes iesitis viņai sejas rajonā, pēc kā viņa atsitusies ar galvu pret sienu un par cik sajutusies slikti, atgūlusies gultā. Nobijies par to, ko izdarījis, un aizbēdzis no mājām (*1.sējums 134.-135.lapa*).

/pers. A/ būdams pratināts kā aizdomās turētais un savās papildus liecībās minēja, ka viņš dusmu un agresijas iespaidā žņaudza /pers. E/, kurai sāka trūkt elpas un viņa izrādīja pretošanās, tad viņš vismaz četras reizes ar dūrēm iesita /pers. E/ pa seju, galvu un žokli, pēc tam sita ar celi /pers. E/ pa seju un viņa zaudēja samaņu (*1.sējums 137.-139.,141.-144.lapa*).

Pēc uzrādītās apsūdzības /pers. A/ liecināja, ka apstiprina iepriekš sniegtās liecības, izņemot to, ka sita /pers. E/ ar celi. /pers. E/ cīņas laikā ar viņu

pati ar galvu atsitās pret viņa celi. Šādas liecības apsūdzētais sniedza arī pirmās instances tiesā, savās rakstveida liecībās (*1.sējums 223.lapa,4.sējums 89.-92.lapa*).

Apelācijas instances tiesā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 503.panta ceturto daļu tika nolasītas apsūdzētā /pers. A/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, kuras viņš sniedza liecību pārbaudē uz vietas (*6.sējums 185.lapa*).

No /pers. A/ sniegtajām liecībām izriet, ka /pers. A/ sākumā žņaudza /pers. E/ aiz kakla, tad četras reizes iesita /pers. E/ ar dūrēm pa seju un galvu, iesita ar celi /pers. E/ pa seju, pēc kā aizgāja prom no dzīvokļa (*1.sējums 145.-146.lapa*).

Pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka par ticamām atzīstamas /pers. A/ 2012.gada 19.maijā, 20.maijā un 29.maijā sniegtās liecības par to, ka viņš izdarījis vismaz četrus sitienus ar dūri pa galvu, sitienu ar ceļgalu pa galvu un sažņaudza ar rokām /pers. E/ aiz kakla (*1.sējums 129., 137.-139., 141.-144.lapa*), jo šādas liecības gūst apstiprinājumu ar /pers. E/ ekspertīzē konstatēto miesas bojājumu smagumu, miesas bojājumu izvietojumu un to rašanās apstākļiem, savas liecības /pers. A/ apstiprināja liecību pārbaudē uz vietas.

Papildus līķa tiesu medicīniskā ekspertīzē konstatēts, ka /pers. E/ nodarītie smagie dzīvībai bīstamie miesas bojājumi galvas rajonā radušies ne mazāk kā 8-9 cieta-trula priekšmeta (priekšmetu) ar norobežotu traumējošu virsmu iedarbības rezultātā (piemēram, no sitieniem ar dūri, celi utt.) (*1.sējums 231.-233.lapa*).

Apstāklis, ka līķa tiesu medicīniskā ekspertīzē netika konstatētas /pers. E/ kakla sažņaugšanas pēdas ir izskaidrojamas ar tiesu medicīnas eksperta J.Strauberga (*veica līķa apskati notikuma vietā*) liecībām, kurš norādīja, ka /pers. E/ līķim bija sākušās pūšanas izmaiņas, tāpēc nevar pateikt vai /pers. E/ tika žņaugta ar rokām (*3.sējums 120.-121.lapa*).

Šāds apstāklis apstiprinās ar līķa tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā un līķa papildus tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā noskaidroto.

Apelācijas instances tiesas ieskatā uz apsūdzētā /pers. A/ netiešu nodomu slepkavības izdarīšanā norāda vainīgā darbību virzība uz /pers. E/ dzīvībai svarīgu funkciju traucēšanu un bojājumu nodarīšanu dzīvībai svarīgiem orgāniem.

No tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma izriet, ka /pers. E/ nodarīti miesas bojājumi tikai galvas rajonā, kas radušies ne mazāk kā 8-9 cieta trula priekšmeta ar norobežotu virsmu iedarbības rezultātā. Pēc galvas traumas iegūšanas, /pers. E/ iestājās bezsamaņas stāvoklis.

Savukārt /pers. E/ kakla žņaugšana liedza viņai uzņemt skābekli, tādējādi ar savām darbībām /pers. A/ traucēja /pers. E/ dzīvībai svarīgu funkciju.

Par /pers. A/ darbību intensitāti liecina daudzi ar dūrēm izdarīti sitieni /pers. E/ galvas rajonā un sitiens ar celi, kuram piemīt augsta traumatiska iedarbība salīdzinājumā ar sitienu ar roku. Tā apsūdzētais /pers. A/ liecināja, ka tieši pēc sitiena ar celi /pers. E/ pa seju viņa zaudēja samaņu. Nojauta, ka pēc pēdējā sitiena var iestāties /pers. E/ nāve (*1.sējums 137.-139.lapa*).

Par sitienu traumatiskumu un intensitāti liecina apstāklis, ka /pers. E/ nepaspēja veikt pat pasīvu pašaizsardzību, ar rokām aizsedzot savu galvu no traumatiskām iedarbībām.

Apsūdzētais /pers. A/ bija vienaldzīgs pret /pers. E/ nāves iestāšanos. Šāds secinājums izriet arī no apsūdzētā /pers. A/ rīcības pēc smagu miesas bojājumu, kas bīstami dzīvībai, nodarīšanas, proti, /pers. A/ aizgāja prom no notikuma vietas, atstājot /pers. E/ guļot bezpalīdzības stāvoklī.

Apelācijas instances tiesa atzīst apstāklis, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanā netika pielietoti rīki, pats par sevi nevar būt izšķirošs, atklājot /pers. A/ nodomu. Savukārt apstāklis, ka apsūdzētais vardarbības pielietošanu pret /pers. E/ pārtrauca pats, izskaidrojams ar to, ka /pers. E/ iestājās bezsamaņas stāvoklis un viņa neizrādīja pretošanos.

Apsūdzētā /pers. A/ personību raksturojošā pazīme, ka viņam nav tieksmes uz vardarbību un viņa labās savstarpējās attiecības ar /pers. E/ ir atzīstami par nebūtiskiem apstākļiem netieša nodoma noskaidrošanā.

No lietā iegūtajiem pierādījumiem secināms, ka minētie apstākļi neatturēja /pers. A/ no brutālas rīcības pielietošanas pret /pers. E/.

Pirmās instances tiesā cietušie iesniedza tiesu medicīnas jomā speciālista viedokli Nr.09/10-01, kurā norādīti pieļautie pārkāpumi līķa apskatē notikuma vietā un veiktajā tiesu medicīniskajā ekspertīzē, kas ierobežo izdarīt pārliecinošus secinājumus par /pers. E/ nāves cēloni, ka nodarītie miesas bojājumi radīja asiņu aspirāciju plaušās, kas kopā ar attīstījušos galvas smadzeņu tūsku izsauca /pers. E/ nāvi (*3.sējums 177.-190.lapa*). Tāpat cietušie iesniedza tiesu medicīnas speciālista viedokli, kurš norāda, ka /pers. E/ nāve iestājās no mehāniskās asfiksijas, elpošanas atveru nosprostošanas rezultātā (*4.sējums 130.lapa*).

Tiesu kolēģija uzskata, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 135.pantu minētie speciālistu viedokļi atzīstami par dokumentiem un pakļaujami vērtēšanai.

Apelācijas instances tiesai nav pamata apšaubīt līķa tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā un līķa papildus tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumā konstatēto /pers. E/ nāves cēloni, ka nodarītie miesas bojājumi radīja asiņu aspirāciju plaušās, kas kopā ar attīstījušos galvas smadzeņu tūsku izsauca /pers. E/ nāvi (*1.sējums 52.-55, 231.-233.lapa*). Šādus secinājumus eksperts izdarīja, veicot līķa ārējo un iekšējo izmeklēšanu un saņemot tiesu-histoloģiskās izmeklēšanas slēdzienu. Turklāt ekspertīzes konstatētie fakti sasaucas ar eksperta J.Strauberga sniegtajām liecībām, ka gadījuma, ja /pers. E/ tiktu smacēta ar spilvenu, mutē nebūtu brūces. Uz kakla /pers. E/ nebija strangulācijas rievas. Miesas bojājumi tika konstatēti tikai uz galvas un sejas. Minētie pierādījumi atspēko cietušo iesniegtajos dokumentos izdarītos atzinumus un ļauj izdarīt secinājumu, ka liecinieks /pers. F/ līķa plankumus uz kakla uzskatīja par smacēšanas pēdām.

Tiesu medicīniskās pataloģijas departamenta Tanaloģijas nodaļas tiesu-medicīnas eksperte I.Ščerbinska ir sertificēts speciālists veikt līķa tiesu medicīnisko ekspertīzi, līdz ar to tiesai nerodas šaubas par ekspertes zināšanām tiesu medicīnas jomā un par viņas izdarītajiem secinājumiem. Ekspertes izdarītie secinājumi par /pers. E/ nāves iestāšanās cēloni izriet no /pers. E/ izdarīto miesas bojājumu lokalizācijas un smaguma.

Tāpat bez ievērības nav atstājamas apsūdzētā /pers. A/ liecības, kurš savās liecībās nekad nebija liecinājis par to, ka viņš /pers. E/ būtu nožņaudzis vai nosmacējis.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav tiesiska pamata krimināllietu nosūtīt jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Kriminālprocesa likuma 566.pants noteic apelācijas instances tiesas kompetenci krimināllietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā. Minētais Krimināllikuma pants noteic, ka gadījumā, ja apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, konstatē šā likuma pārkāpumu, kas katrā ziņā izraisa sprieduma atcelšanu vai kādu citu būtisku šā likuma pārkāpumu, kuru tā pati nevar novērst, nepārkāpjot apsūdzētā tiesības uz aizstāvību, tā pieņem lēmumu par pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesai.

Kriminālprocesa likuma 566.pants paredz divus tiesiskus pamatus, kad apelācijas instances tiesai lieta jānosūta jaunai skatīšanai pirmās instances tiesā:

- kad tā konstatē Kriminālprocesa likuma pārkāpumu, kas katrā ziņā izraisa sprieduma atcelšanu;
- kad tā konstatē kādu citu būtisku šā likuma pārkāpumu, kuru tā pati nevar novērst, nepārkāpjot apsūdzētā tiesības uz aizstāvību.

Kriminālprocesa likuma pārkāpumi, kas katrā ziņā izraisa sprieduma atcelšanu, minēti Kriminālprocesa likuma 575.panta pirmajā daļā. Kriminālprocesa likuma 566.pantā paredzēto otro gadījumu, kad lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā, likums tieši nepaskaidro, taču

jābūt konstatētam Kriminālprocesa likuma būtiskam pārkāpumam, kuru nav iespējams novērst apelācijas instances tiesā, nepārkāpjot apsūdzētā tiesības uz aizstāvību.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, pirmās instances tiesa, iztiesājot krimināllietu, nav pieļāvusi norādītos likuma pārkāpumus un cietušo /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ apelācijas sūdzībā nav izklāstīti tādi argumenti, kas varētu būt par pamatu pirmās instances tiesas nolēmuma atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Kriminālprocesa likuma 17.pants noteic, ka cilvēka tiesību ierobežojumu kontroles funkcija pirmstiesas procesā un apsūdzības, aizstāvības un tiesas spriešanas funkcijas kriminālprocesā ir nodalītas.

Apsūdzības robežas un saturu nosaka prokurors, jo prokurora ekskluzīva funkcija ir lemt, vai persona ir saucama pie kriminālatbildības un par kādu noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kā arī prokurors uztur tiesā valsts apsūdzību, un tikai prokurors saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 461.panta pirmo daļu iztiesāšanas gaitā var grozīt celto apsūdzību uz smagāku.

No Kriminālprocesa likuma 23.panta, 48.panta otrās daļas 3.punkta secināms, ka tiesa neiejaucoties apsūdzības uzturēšanā un aizstāvības realizēšanā piedalās pierādījumu pārbaudē, tiesas sēdēs izskatot un izlemjot pret personu celto apsūdzību pamatotību, attaisnojot nevainīgās personas vai arī atzīstot personas par vainīgām noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Tiesas tiesības konstatēt citus, no apsūdzības atšķirīgus apstākļus ir ierobežotas. Kriminālprocesa likuma 455.panta trešā daļa noteic, ka tiesa var atzīt par pierādītiem no apsūdzības atšķirīgus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus tikai tajā gadījumā, ja ar to nepasliktinās apsūdzētā stāvoklis un netiek pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

No minētā secināms, ka pirmās instances tiesa nebija tiesīgā lemt par /pers. A/ atzīšanu par smagāka nozieguma izdarīšanu nekā to uzturēja pirmās instances tiesā prokurore.

Apelācijas instances tiesa uzsver, ka tiesas iejaukšanās apsūdzības uzturēšanā, pasliktinot apsūdzētā stāvokli, būtiski pārkāptu starptautiski atzītās cilvēktiesības un izjauktu Latvijā pastāvošo tiesisko kārtību par procesuālo funkciju nodalīšanu, kas tika iedibināta, pieņemot Kriminālprocesa likumu 2005.gada 21.aprīlī un stājās spēkā 2005.gada 1.oktobrī, nomainot 1961.gadā pieņemto Latvijas Kriminālprocesa kodeksu.

Nav pamatots cietušo arguments, ka pirmās instances tiesa pārkāpa viņu tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā un objektīvā tiesā, noraidot viņu pieteiktos lūgumus (*4.sējums 170.-175.lapa*).

No pirmās instances tiesas sēdes protokola redzams, ka, izskatot un izlemjot celtās apsūdzības pamatotību /pers. A/, cietušie /pers. B/, /pers. C/ un /pers. D/ realizēja savas tiesības, kas noteiktas Kriminālprocesa likuma 99. un 455.panta pirmajā daļā, tostarp izteica viedokli par katru apspriežamo jautājumu un pieteica lūgumus par papildus pierādījumu iegūšanu kriminālprocesā.

Apstāklis, ka pirmās instances tiesa neapmierināja visus cietušo pieteiktos lūgumus nevar būt uzskatāms par cietušo tiesību aizskārumu uz taisnīgu tiesu.

No Kriminālprocesa likuma 124.panta otrās daļas un 449.panta trešās daļas izriet, ka tiesas sēdē pārbaudāmi pierādījumi, kas attiecas uz kriminālprocesā pierādāmā noziedzīgā nodarījuma sastāva esamību vai neesamību, kā arī citus Krimināllikumā un šajā likumā paredzētos apstākļus, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā.

Kriminālprocesa likuma 496.panta otrā daļa noteic, ka tiesa izlemj pieteiktos lūgumus pēc procesā iesaistīto personu noklausīšanās.

No minētā secināms, ka pieteikto lūgumu motivēta noraidīšana lietas iztiesāšanas laikā nav vērtējama kā cietušo tiesību ierobežošana, jo tiesai procesā iesaistīto personu pieteiktie lūgumi ir jāizvērtē un jāizlemj, bet tai nav obligāts pienākums šos lūgumus apmierināt.

Apelācijas instances tiesa atzīmē, ka pirmās instances tiesa apmierināja tos cietušo pieteiktos lūgumus, kas attiecās uz pierādīšanas priekšmetu, /pers. A/ celtās apsūdzības ietvaros.

Pirmās instances tiesa lietas materiāliem pievienoja cietušo iesniegtos dokumentus, nopratināja virkni liecinošu personu, tostarp apmierinot cietušo lūgumu par liecinieku – /pers. G/, /pers. H/ un /pers. I/ –, nopratināšanu. Liecinieks /pers. G/ veica kriminālvajāšanu šajā kriminālprocesā, lieciniece /pers. J/ veica izmeklēšanu cita kriminālprocesa ietvaros saistībā ar iespējamo /pers. E/ mantu zādzību, savukārt /pers. I/ atvēra dzīvokļa durvis, kur atradās /pers. E/ līķis. Tāpat pirmās instances tiesa apmierināja cietušo lūgumu par lietisko pierādījumu apskati (*3.sējums 133.-137., 177.-190., 198.-201.; 4.sējums 21.-23.lapa*).

Par pirmās instances tiesas pienācīgu lietas izskatīšanu liecina apstāklis, ka, lai izlemtu cietušo pieteiktos lūgumus, atkārtoti tiesas sēdē tika pratināta eksperte I.Ščerbinska (*4.sējums 166.*).

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesā bez ekspertu nopratināšanas (*J.Straubergs, J.Melngalvis, I.Ščerbinska, J.Racina, A.Sabule un S.Rožāne*) bija nopratinātas visas amatpersonas, kuras bija saistītas ar izmeklēšanu, liecinieki: /pers. M/, /pers. F/, /pers. K/, /pers. L/, /pers. H/ un /pers. G/. Arī personas, kuras pēc cietušo viedokļa ir saistītas ar izdarīto slepkavību, liecinieki – /pers. A/, /pers. N/, /pers. O/ un /pers. P/ –, lai varētu izdarīt secinājumu par minēto amatpersonu pienācīgu darba pienākumu pildīšanu un iespējamo citu personu saistību ar izdarīto noziegumu.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka pirmstiesas izmeklēšana tika veikta nepienācīgā veidā, pieļaujot būtiskus procesuālos pārkāpumus, kas varēja ietekmēt taisnīgu attiecību noregulējumu lietā.

No lietas materiāliem redzams, ka pēc /pers. E/ līķa konstatēšanas tika veikta dzīvokļa un līķa apskate, kurā piedalījās eksperts kriminālists un tiesu medicīnas eksperts (*1.sējums 13.-34., 35.-36.lapa*).

Notikuma vietas apskate tika veikta atbilstoši Kriminālprocesa likuma 159.-164.panta prasībām, nostiprinot procesa virzītāja ieskatā būtiskos apstākļus, kas varētu ietekmēt taisnīgu attiecību noregulēšanu kriminālprocesā.

Tiesu medicīnas eksperta un kriminālista konstatētie fakti notikuma vietas apskatē tika atspoguļoti protokolā un fiksēti, izmantojot fotoaparātu.

Notikuma vietas apskatē iegūtās ziņas un tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumos konstatēti fakti ārpus saprātīgām šaubām ļāva izdarīt secinājumu par izdarītā nozieguma apstākļiem. Savukārt kriminālprocesā iegūto pierādījumu pietiekamība, noskaidrojot lietas faktiskos apstākļu un iespējamās vainīgās personas, ir procesa virzītāja ziņā.

Turklāt arī cita kriminālprocesa ietvaros tika pārbaudīts cietušās /pers. B/ iesniegums par citu personu saistību ar inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, par /pers. E/ piederošo mantu zādzību un par amatpersonu iespējamiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

Valsts policijas Iekšējās drošības birojs ierosināja kriminālprocesu Nr.12020000413 par iespējamo Valsts policijas amatpersonu nelikumīgu rīcību, par svarīgu pierādījumu neizņemšanu, par notikuma vietas apskates nepienācīgu veikšanu, par izmeklēšanas darbību neveikšanu nolūkā noskaidrot citas personas, kuras piedalījās nozieguma izdarīšanā.

Pēc kriminālprocesā iegūto pierādījumu izvērtēšanas 2013.gada 17.jūnijā pieņemts lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu daļā, nekonstatējot amatpersonu darbībās noziedzīgu nodarījumu sastāvu. 2013.gada 18.septembrī pieņemts lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu daļā par iespējamo /pers. E/ piederošo mantu zādzību, savukārt 2013.gada 28.oktobrī izbeigts kriminālprocess attiecībā uz citu personu piesaisti /pers. E/ izdarītajā slepkavībā (*4.sējums 3.-7., 8.-9., 10.-11.lapa*).

Krimināllietu tiesu kolēģija vēlas vērst uzmanību tam, ka apjoms un ietvari, kādos lieta tiek iztiesāta apelācijas instances tiesā noteikti

Krimināprocesa likuma 562.pantā. Minētā panta otrā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa drīkst piemērot likumu par smagāku noziedzīgu nodarījumu, nekā atzinusi pirmās instances tiesa, tikai tad, ja to lūdzis prokurors savā protestā vai cietušais savā sūdzībā, kuru atbalsta prokurors. Šajā gadījumā tomēr nedrīkst piemērot likumu par smagāku nodarījumu nekā tas, par kuru persona bija apsūdzēta, nosūtot krimināllietu uz tiesu, izņemot gadījumus, kad prokurors pirmās instances tiesas sēdē grozījis apsūdzību uz smagāku.

No lēmuma par lietas nodošanu tiesai un pirmās instances tiesas iztiesāšanas gaitas izriet, ka /pers. A/, nododot lietu tiesai, bija apsūdzēts un prokurore uzturēja apsūdzību pēc Krimināllikuma 116.panta un 180.panta pirmās daļas, tāpēc apelācijas kārtībā nav izskatāma cietušo apelācijas sūdzība par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu par smagāka nozieguma izdarīšanu pēc Krimināllikuma 117.panta par slepkavības izdarīšanu personu grupā, kas saistīta ar izvarošanu un pēc tās izdarīta līķa apgānīšana.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot jautājumu par blakus lēmuma pieņemšanu, nekonstatē, ka prokurore iztiesāšanas laikā pieļāva Krimināprocesa likuma 461.panta pirmās daļas pārkāpumu, negrozot celto apsūdzību uz smagāku.

Cietušo viedoklis, ka saplēstās, asiņainās apakšbikses, melnā auduma strēmele, saplēstie legingi, cepure ar izgrieztiem caurumiem acu vietā liecina par /pers. E/ izvarošanu personu grupā un slepkavības izdarīšanu personu grupā, ir nepamatots.

Apsūdzētais /pers. A/ sniedza skaidrojumu, kādos apstākļos viņš saplēsa /pers. E/ piederošo veļu.

Savukārt fakts, ka /pers. E/ veļa tika saplēsta, pats par sevi neliecina, ka slepkavība izdarīta saistībā ar cietušās izvarošanu.

No tiesu medicīniskā ekspertīzes atzinuma secināms, ka /pers. E/ līķim nav konstatētas izvarošanai raksturīgas pēdas (*nav miesas bojājumu dzimumorgānu apvidū, līķa makstī, mutes dobumā un taisnā zarnā netika konstatēti spermatozoīdi*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka prokurore ievēroja Krimināprocesa likuma 461.panta prasības, iztiesāšanas laikā, konstatējot citus nozieguma faktiskos apstākļus, grozīja apsūdzību precizējot slepkavības un zādzības izdarīšanas laiku, apstākļus, kas saistīti ar /pers. E/ žņaugšanas raksturu (*4.sējums 97., 119.lapa*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot un izlemjot apsūdzētajam /pers. A/ celtās apsūdzības pamatotību pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, ievēroja procesuālās un materiālās tiesību normas. Spriedumu pamatoja uz tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā, izdarot pareizu secinājumu par apsūdzētā /pers. A/ vainu un noziedzīgo darbību kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas. Tāpēc, saskaņā ar Krimināprocesa likuma 564.panta sesto daļu, Krimināllietu tiesu kolēģijai nav pamata atkārtot Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Lietā nepastāv strīds, ka apsūdzētais /pers. A/ pēc /pers. E/ slepkavības paņēma no /pers. E/ somā esošā naudas maka 10 latus un izlietoja naudu savām vajadzībām.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka, izvērtējot /pers. A/ celtās apsūdzības pamatotības pēc Krimināllikuma 116.panta, tiesa atzina /pers. A/ liecības, kuras viņš sniedza aizdomās turamā statusā par ticamām, tostarp arī par to, ka /pers. A/ ņēma no /pers. E/ maka naudu 10 LVL, jo gribēja ēst (*137.-139.lapa*). Šajās liecībās /pers. A/ neliecināja, ka paņemtā nauda no /pers. E/ maka piederēja viņam.

Apsūdzētā /pers. A/ apgalvojums, ka viņš paņēma savas naudas atlikumu, ko viņš bija devis /pers. E/ iepērkoties ir atspēkojams ar /pers. D/, /pers. B/ un /pers. C/ liecībām, no kurām izriet, ka vecāki palīdzēja materiāli /pers. E/. Lietā netika iegūti pierādījumi tam, ka /pers. A/ uzturēja /pers. E/.

Naudas atrašanās /pers. E/ makā liecina, ka nauda bija /pers. E/ valdījumā, tādējādi /pers. A/ prettiesiski paņēma svešu mantu.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka apsūdzētajam /pers. A/ piespriestais sods ir mīkstināms.

Pirmās instances tiesa, izvērtējot /pers. A/ izdarītā nozieguma raksturu, kas paredzēts Krimināllikuma 116.pantā, aprobežojās tikai ar noziedzīgā nodarījuma klasifikācijas noteikšanu – sevišķi smags noziegums.

Apelācijas instances tiesa atzīmē, ka soda piemērošanai jābūt individualizētai. Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma raksturu, ņemami vērā tie konstatētie apstākļi, kas raksturo konkrēto noziedzīgo nodarījumu un atšķir to no citiem tāda paša veida noziedzīgiem nodarījumiem.

Apsūdzētais /pers. A/ slepkavību izdarīja ar netiešu nodomu, tādējādi nevēlējās kaitīgo seku iestāšanos, kas liecina par nodarījumu izdarījušās personas mazāku vainas pakāpi.

Nosakot sodu, tiesu kolēģija ņem vērā, ka /pers. A/, būdams neapmierināts ar /pers. E/ izteiktajiem pārmetumiem par to, ka viņš atradās stiprā alkohola ietekmē, kā savstarpējo nesaskaņu atrisinājumu izvēlējās vardarbības pielietošanu pret /pers. E/, izmantojot savu fizisko pārākumu pār /pers. E/. Pēc izdarītā noziedzīgā nodarījuma atstāja /pers. E/ bezpalīdzības stāvoklī, paužot vienaldzīgu attieksmi pret /pers. E/ nāves iestāšanos.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa pilnīgi izvērtēja ziņas par apsūdzētā /pers. A/ personību, tostarp neatstājot bez ievērības psiholoģes /pers. R/ konsultācijā noskaidrotos apstākļus par /pers. A/ personību, izsniegtos raksturojumus no mācību iestādes, no darba devēja un no dzīvesvietas.

Apelācijas instances tiesai nav pamata apšaubīt uzņēmumu un sabiedrības sniegtās ziņas par apsūdzēto /pers. A/, iesniegtie dokumenti apstiprināti likumā noteiktajā kārtībā, ar parakstu un zīmogu.

Tāpat lietā ir pievienots psiholoģes /pers. R/ izglītības un prakses kursu dokumenta kopija, kas ļauj tiesai izdarīt secinājumu, ka /pers. R/ ir tiesīga veikt psihologa konsultācijas (*4.sējums 78.-80.lapa*).

Izvērtējot minētās ziņas, pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka /pers. A/ kā personība kopumā raksturots pozitīvi.

Apelācijas instances tiesā apsūdzētā aizstāve zvērināta advokāte G.Kaminska iesniedza /pers. A/ raksturojumu no Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Limbažu iecirkņa, no Ieslodzījuma vietu pārvaldes Rīgas Centrālcietuma, no SIA /Nosaukums A/, no biedrības /Nosaukums B/ un SIA /Nosaukums C/.

No Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Limbažu iecirkņa apsūdzētais /pers. A/ raksturots pozitīvi, minot, ka apsūdzētais /pers. A/ nav pārkāpis drošības līdzekļa, nodošana policijas uzraudzībā, piemērotos ierobežojumus (*6.sējums 174.lapa*).

No Rīgas Centrālcietuma izsniegtā raksturojuma izriet, ka /pers. A/ iekšējās kārtības noteikumus ievēro, disciplināri nav sodīts, pamudinājumus nav saņēmis, emocionāli mierīgs un nosvērts. (*6.sējums 177.lapa*).

No SIA /Nosaukums A/ apsūdzētais /pers. A/ raksturots labi, līdz apcietinājumam viņš uzņēmumā pildīja juriskonsulta darba pienākumus. /pers. A/ darbā bija nosvērts, pieklājīgs, mierīgs. Dzīves uztvere pozitīva (*6.sējums 178.lapa*).

No Biedrības /Nosaukums B/ /pers. A/ raksturots labi, nosvērts, draudzīgs, pieklājīgs, ar lielu gribasspēku un zinātkārs (*6.sējums 179.lapa*).

No SIA /Nosaukums C/ raksturots pozitīvi, /pers. A/ uzņēmumā pildīja juriskonsulta pienākumus tādā apjomā, kā to noteica ar viņu noslēgtais darba līgums. /pers. A/ draudzīgs, pieklājīgs, saprotošs un izpalīdzīgs (*6.sējums 180.lapa*).

Krimināllietu tiesu kolēģija, izvērtējot minētos raksturojumus secina, ka tie pastiprina pirmās instances tiesas izdarīto atzinumu par apsūdzētā /pers. A/ personību, par /pers. A/ izpratni par prettiesiskas rīcības nepieļaujamību, kas ir svarīgs priekšnoteikums resocializācijai sabiedrībā. Tā kā papildus iesniegtie raksturojumi par /pers. A/ personību būtiski neietekmē viņa personības novērtējumu, tie nevar būt par pamatu soda mīkstināšanai.

Apelācijas instances tiesā cietusī /pers. C/ iesniedza saraksti starp /pers. E/ un /pers. A/, kas notika portālā draugiem.lv (*6.sējums 196.-202.lapa*).

Iepazīstoties ar iesniegtajām izdrukām un ņemot vērā cietušās /pers. C/ paskaidrojumus, ka sarakste ir izdrukāta no /pers. E/ sarakstes, tiesu kolēģijai nav pamata apšaubīt /pers. C/ teikto. Taču no izdrukām nevar secināt, ka /pers. E/ sarakstījās ar /pers. A/, kuram piešķirts profils /Nosaukums/. Apelācijas instances tiesā /pers. A/ neapstiprināja, ka tā ir viņa sarakste ar /pers. E/.

Tiesu kolēģija uzskata, ka no konkrētās sarakstes nevar objektīvi spriest par cilvēka patieso dabu, bet gan par to kā šī persona sevi pozicionēja sarakstē ar /pers. E/, atklāti stāstot par savā pagātnē bijušām grūtībām. Turklāt lietai netika pievienotas /pers. E/ sarakstes, kas ierobežo atklāt sarunas patieso jēgu.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa pamatoti saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 1.punktu par apsūdzētā /pers. A/ atbildību mīkstinošu apstākli atzina /pers. A/ pieteikšanos par vainīgu, vaļsirdīgo atzīšanos un izdarītā nožēlošanu.

No minētā secināms, ka jākonstatē visas trīs Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 1.punktā paredzētās pazīmes (pieteikšanās par vainīgu, vaļsirdīga atzīšanās un izdarītā nožēlošana), lai to atzītu par atbildību mīkstinošu apstākli.

Pieteikšanās par vainīgu ir personas, kas izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, ierašanās tiesībaizsardzības iestādē un paziņošana par izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

No lietas materiāliem redzams, ka tajā pat dienā, kad tika uzsākts kriminālprocess /pers. A/ ieradās policijā un pieteicās par vainīgu /pers. E/ slepkavības izdarīšanā (*1.sējums 129.lapa*).

Izvērtējot minētā atbildību mīkstinošā apstākļa esamību nav izšķirošas nozīmes tam apstāklim, ka /pers. A/ ieradās policijā tikai pēc /pers. E/ līķa atrašanas, un pēc pārrunām ar tēvu /pers. S/. Būtiski konstatēt, ka pieteikšanās par vainīgu notikusi labprātīgi. Par to, ka /pers. A/ nožēlo savu rīcību liecina viņa atvainošanās cietušajiem un /pers. A/ uzvedība pirms apcietinājuma piemērošanas pirmās instances tiesā.

Pirmās instances tiesa, atzīstot par /pers. A/ atbildību mīkstinošu apstākli, ka /pers. A/ labprātīgi novērsa nodarīto kaitējumu, kļūdaini atsaucās uz Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 3.punktu, nevis uz likuma redakciju, kas bija spēkā uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi. Atbildību mīkstinošais apstāklis – vainīgais labprātīgi atlīdzināja nodarīto zaudējumu vai novērsis radīto kaitējumu, bija noteikts Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 4.punktā.

Apelācijas instances ieskatā nepareiza atsauce uz likuma normu neietekmē atbildību mīkstinoša apstākļa esamības konstatēšanu.

Gūst apstiprinājumu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas atzītais par apsūdzētā /pers. A/ atbildību mīkstinošo apstākli, ka /pers. A/ labprātīgi atlīdzinājis ar noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu, kas bija noteikts Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 4.punktā (*likuma redakcijā līdz 2012.gada 12.decembrim*).

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka izvērtējot šī atbildību mīkstinošā apstākļa esamību, ir svarīgi konstatēt, vai vainīgā persona labprātīgi atlīdzināja nodarīto kaitējumu.

No lietas materiāliem secināms, ka apsūdzētais /pers. A/ strādāja algotu darbu un cietušajiem ir atlīdzinājis materiālos izdevumus, kas cietušajiem radās sakarā ar izdarīto noziegumu (*4.sējums 43.-47.lapa*).

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka nav pamatots aizstāvības arguments, ka par /pers. A/ atbildību mīkstinošu apstākli atzīstams tas, ka viņš veicināja nozieguma atklāšanu un izmeklēšanu.

Aizstāvība norāda, ka /pers. A/ par savām noziedzīgajām darbībām un savu rīcību pēc izdarītā noziedzīgā nodarījuma liecināja pats. Ziņas par faktiem nav konstatētas ar kādām papildus izmeklēšanas darbībām, pētījumiem u.tml.

Tiesu kolēģija norāda, ka personas liecību sniegšana par izdarīto noziedzīgo nodarījumu nav atzīstams par atbildību mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē, jo vieni un tie paši apstākļi vienlaicīgi nevar veidot divus atbildību mīkstinošus apstākļus. Fakts, ka /pers. A/ sniedza liecības, kurās atzinās izdarītajā noziegumā un nožēloja izdarīto, pamatoja atbildību mīkstinoša apstākļa esamību, kas paredzēts Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 1.punktā.

Apsūdzētais /pers. A/ nesniedza pirmstiesas izmeklēšanai tādu būtisku informāciju, kas tai nebija zināma pēc tiesu medicīnisko ekspertīžu un notikuma vietas apskates veikšanas. Tieši pretēji, apsūdzētais savās sniegtajās liecībās savu lomu izdarītajā noziedzīgajā nodarījumā samazināja.

Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punkts noteic, ka par atbildību pastiprinošu apstākli atzīstams, ka noziedzīgs nodarījums izdarīts alkohola ietekmē.

Pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos apstākļus pierāda ar faktiem, kas pakļaujami ticamības izvērtēšanai, turklāt Kriminālprocesa likuma 128.panta trešā daļa noteic, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe nekā pārējiem pierādījumiem. Tāpat likumdevējs nav noteicis, ka alkohola ietekmes konstatēšanai nepieciešams veikt ekspertīzi vai citu speciālu pētījumu. Tāpēc, lai noskaidrotu, vai /pers. A/ noziegumu izdarīšanas laikā bija alkohola ietekmē nav nepieciešami objektīvi pierādījumi.

Apsūdzētais /pers. A/ konsekventi liecināja, ka pirms izdarītā nozieguma lietoja alkoholiskos dzērienus, arī pirmās instances tiesā savās rakstveida liecībās /pers. A/ minēja, ka alkoholu lietoja līdz pusdienām.

Arī no liecinieka /pers. S/ liecībām izriet, ka apsūdzētais /pers. A/ tajā dienā dzēra, bet ne tik lielā daudzumā, kā norādīja savās sākotnējās liecībās (*3.sējums 59.-60.lapa*).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav pamatots cietušo viedoklis, ka par apsūdzētā /pers. A/ atbildību pastiprinošu apstākli atzīstams tas, ka noziegums izdarīts personu grupā, izmantojot citas personas uzticību, noziedzīgais nodarījums izraisīja smagas sekas un noziedzīgs nodarījums izdarīts pret personu, kas atradās bezpalīdzības stāvoklī.

Par pierādītām atzītajās darbībās nav konstatēts, ka /pers. A/ slepkavību izdarīja dalībā ar citu personu, vai izmantoja /pers. E/ uzticēšanos vai viņai atrodoties bezpalīdzības stāvoklī.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka smagu seku jēdziena skaidrojums dots Latvijas Republikas 1998.gada 15.oktobra likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību" 24.pantā. No minētā panta nepārprotami izriet, ka smagas sekas iestājas, ja noziedzīga nodarījuma rezultātā izraisīta cilvēka nāve. Taču cilvēka nāve ir Krimināllikuma 116.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīme. Krimināllikuma 48.panta ceturtā daļa noteic, ka par atbildību pastiprinošu apstākli nav atzīstams tāds apstāklis, kurš šajā likumā paredzēts kā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīme.

Apelācijas instances tiesa, nosakot sodu ņem vērā, ka /pers. A/ slepkavību izdarījis 2012.gada 15.maijā, šajā laikā Krimināllikuma 116.panta sankcijā (*likuma redakcijā līdz 2012.gada 12.decembrim*) bija noteikts brīvības atņemšanas sods uz laiku no pieciem līdz piecpadsmit gadiem, ar policijas kontroli uz laiku līdz trīs gadiem vai bez tās.

Savukārt ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2012.gada 13.decembra un 2014.gada 15.maija likumu Krimināllikuma 116.panta soda sankcija kļuva bargāka, par slepkavības izdarīšanu maksimālo brīvības atņemšanas termiņu paredzot divdesmit gadus un mūža ieslodzījumu, kā arī nosakot obligātu papildsoda piemērošanu.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīmē, ka nodarījuma noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bijis spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā. Likumam, kas atzīst nodarījumu par sodāmu, pastiprina sodu vai citādi nelabvēlīgs personai, atpakaļejoša spēka nav. Minēto noteic Krimināllikuma

5.panta pirmā un trešā daļa, 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 4.punkts.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka /pers. A/ nosakāms brīvības atņemšanas sods, kas nedaudz zemāks par sankcijā noteikto vidējo brīvības atņemšanas mēru, jo slepkavība izdarīta ar netiešu nodomu, apsūdzētā /pers. A/ personība raksturota kā laba, ir konstatēti divi apsūdzētā atbildību mīkstinoši apstākļi un viens atbildību pastiprinošs apstāklis.

Apsūdzētajam /pers. A/ piemērojams papildsods – policijas kontrole, jo pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas viņš atstāja /pers. E/ bezpalīdzības stāvoklī, paužot vienaldzīgu attieksmi pret /pers. E/ nāves iestāšanos.

Pirmās instances tiesa pamatoti, nosakot sodu pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, ņēma vērā 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 6.punktu, kurš noteic, ka, ja par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu.

Pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētājam pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas noteica brīvības atņemšanas sodu, jo apsūdzētais /pers. A/ aplaupīja personu, kuru pirms tam nogalināja.

Apelācijas instances tiesa, ņemot vērā Krimināllikuma 38.panta otrajā daļā noteikto (*likuma redakcija līdz 2013.gada 12.decembrim*), secina, ka pirmās instances tiesa /pers. A/ piesprieda minimālo brīvības atņemšanas termiņu, kāds par izdarīto noziedzīgo nodarījumu bija paredzēts Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā. Šāds soda mērs atbilst izdarītā nozieguma raksturam, jo nolaupīti 10 LVL jeb 14,23 EUR, un /pers. A/ personībai.

Krimināllietu tiesu kolēģija konstatē, ka nav pamata apmierināt cietušās /pers. B/ un /pers. D/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas sprieduma atcelšanu daļā par viņiem noteikto morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, nosakot lielāku morālā kaitējuma kompensācijas apmēru.

Cietušā/pers. D/ un /pers. B/ metodiskais aprēķins par viņu ieguldītiem naudas līdzekļiem meitas /pers. E/ audzināšanā un neiegūtajiem naudas līdzekļiem vecumdienās nav piemērojams.

Pirmās instances tiesa, nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, pamatoti norādīja, ka tiesai jāvadās no cilvēktiesību un kriminālprocesa principiem, kā arī pastāvošās tiesu prakses un Latvijas Republikas Augstākās tiesas apkopojuma „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā", kurā kā samērīgu summu morālā kaitējuma atlīdzībai virs speciālajos likumos paredzētajām summām par Krimināllikuma 116.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu rekomendēts piedzīt no 7000 LVL līdz 10 000 LVL (no 2014.gada 1.janvāra pie noteiktā pārejas kursa 1 EUR = 0,702804) – no 9960,10 EUR līdz 14 228,72 EUR.

No Krimināprocesa likuma 352.panta pirmās daļas izriet, ka, nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, jāvērtē noziedzīgā nodarījuma smagums un raksturs, nodarītās fiziskās ciešanas, morālā aizskāruma dziļums un publiskums.

Slepkavība izdarīta ar netiešu nodomu, kurai piemīt mazāka kaitīguma pakāpe, nekā slepkavībai ar nodomu. /pers. A/ ne mazāk kā astoņas reizes ar dūri un celi iesita /pers. E/ pa galvu, kā rezultāta /pers. E/ tika nodarīta trula galvas trauma un iestājās /pers. E/ nāve.

/pers. D/ un /pers. B/ ņēma aktīvu dalību meitas /pers. E/ privātajā dzīvē, ikdienā komunicējot, sniedzot padomus un morālo atbalstu. /pers. E/ galvas traumas rezultātā un uzsākoties līķa pūšanai, būtiski tika izmainīts /pers. E/ ārējais izskats, kas pastiprināja vecāku emocionālos pārdzīvojumus.

Izvērtējot aizskāruma publiskumu apelācijas instances tiesa ņem vērā, ka noziedzīgs nodarījums tika izdarīts dzīvoklī, kas nav atzīstams par publisku vietu. Taču nav atstājams bez ievērības, ka ziņas par /pers. E/ slepkavību ieguva plašu rezonansi, vairākkārtēji izskanot plašsaziņas līdzekļos.

Tiesu kolēģija secina, ka cietušajam /pers. D/ noteiktais kaitējuma kompensācijas apmērs 14 228,72 EUR un /pers. B/ noteiktais kaitējuma kompensācijas apmērs 13 090,40 EUR (ņemot vērā, ka valsts jau izmaksājusi kompensāciju 1138,30 EUR apmērā) ir samērīgs ar nodarīto kaitējumu un atbilstošs morālā aizskāruma dziļumam.

Apelācijas instances tiesa atzīmē, ka cietušā /pers. D/ un cietušās /pers. B/ pieprasītā morālā kompensācija attiecīgi 2 134 307,72 EUR katram un /pers. C/ pieprasītā morālā kaitējuma kompensācija 711 435,91 EUR ir atrautas no valsts reālās dzīves līmeņa, ekonomiskās situācijas un apsūdzētā /pers. A/ iespējas atlīdzināt cietušo pieprasīto kompensācijas apmēru.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa noteica cietušajai /pers. C/ nesamērīgi mazu morālo kaitējuma kompensācijas apmēru.

Pirmās instances tiesa nesniedza motivāciju, kāpēc cietušajai /pers. C/ nosakāma morālā kaitējuma kompensācija ārpus tiesu prakses apkopojuma pielikumā norādītiem ietvariem.

No lietas materiāliem izriet, ka cietušajai /pers. C/ bija cieša emocionālā saite ar māsu /pers. E/, pirms noziedzīgā nodarījuma kopīgi īrēja dzīvokli, dalījās ikdienas notikumos ar māsu, tāpat cietusī /pers. C/ uzturēja ciešus kontaktus ar māsu arī brīdī, kad /pers. E/ nakšņoja pie /pers. A/. Cietusī/pers. C/ pēc izdarītās slepkavības meklēja /pers. E/, kura vairākas dienas nebija sasniedzama, un notikuma vietā ieraudzīja /pers. E/ atkailinātu līķi ar pūšanas pazīmēm.

Apelācijas instances tiesai netika iesniegti pierādījumi, ka tieši māsas /pers. E/ slepkavības rezultātā cietusī /pers. C/ nespēja turpināt mācības universitātē un strādāt algotu darbu Latvijā, tāpēc minētie apstākļi nav ņemami vērā, izvērtējot cietušās /pers. C/ morālā aizskāruma dziļumu.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka cietušās /pers. C/ morālā kaitējuma kompensācijas apmēram jābūt mazākam, nekā kaitējuma kompensācijas apmēram, kas noteikts cietušajiem /pers. B/ un /pers. D/, jo vecākiem ar /pers. E/ bija ciešākas emocionālās attiecības.

Apelācijas instances tiesas ieskatā cietušajai /pers. C/ samērīgs morālās kaitējuma kompensācijas apmērs ir 12000 EUR, kas piedzenami no apsūdzētā /pers. A/.

Apelācijas instances tiesā cietusī /pers. B/ iesniedza maksājuma kvīti sērija VA Nr.024434, no kuras izriet, ka cietusī /pers. B/ samaksājusi 1000 EUR par advokāta A.Baumaņa sniegto juridisko palīdzību apelācijas instances tiesā (*6.sējums 203.lapa*).

Krimināprocesa likuma 97.panta sestā daļā noteic, ka cietušais vai viņa pārstāvis tiesību īstenošanas nodrošināšanai var uzaicināt šā likuma 79.panta otrajā daļā minēto personu juridiskās palīdzības sniegšanai.

No minētā secināms, ka cietušais savu interešu nodrošināšanai krimināprocesā ir tiesīgs noīgt zvērinātu advokātu.

Pamatojoties uz tiesu praksē nostiprināto atziņu, izdevumi, kas radušies cietušajam par advokāta noīgšanu juridiskās palīdzības sniegšanai krimināprocesā, ir atzīstami par materiālo kaitējuma kompensāciju un piedzenami no apsūdzētā, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā (*Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2011.gada 29.augusta lēmums lietā Nr. SKK-296/2011*).

Apelācijas instances tiesā cietusī /pers. B/ lūdza piedzīt no apsūdzētā /pers. A/ zaudējumus, kas cietušajai radās par notāra pakalpojumu apmaksu 41,92 EUR, par lietas materiālu kopiju izgatavošanu 76,30 EUR, par speciālista atzinumu 662,60 EUR, par pasta izdevumiem 38,22 EUR un par atzinuma tulkošanu 36,84 EUR.

Krimināllietu tiesu kolēģija konstatē, ka jautājumu par minēto izdevumu piedziņu no apsūdzētā /pers. A/ bija izlēmusi Rīgas pilsētas Kurzemes

priekšpilsētas tiesa, nolemjot noraidīt cietušās /pers. B/ mantisko kaitējuma kompensāciju.

Pirmās instances tiesa sniedza motivāciju šāda atzinuma pamatošanai, kuram apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas. Turklāt no cietušo apelācijas sūdzības un tās papildinājumiem izriet, ka cietušie neapstrīdēja pirmās instances tiesas spriedumu šajā daļā. Tādējādi apelācijas instances tiesa nevar pārsniegt apelācijas sūdzības robežas.

Izlemjot jautājumu par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa konstatē, ka apmierināms cietušo lūgums par lietisko pierādījumu, kas pieder /pers. E/, izsniegšanu cietušajai /pers. B/.

Kriminālprocesa likuma 240.panta pirmās daļas 1. un 5.punkts noteic, ka manta atdodama to likumīgajiem valdītājiem, kā arī pēc ieinteresēto personu lūguma izsniedzamas viņiem lietas, kurām nav vērtības.

Cietusī/pers. B/ izteica vēlēšanos saņemt /pers. E/ piederošās mantas, tāpēc mobilais telefons NOKIA, mobilā telefona lādētājs, lakats, oranžas krāsas sieviešu blūze, baltas krāsas blūze, oranžas krāsas sieviešu krekliņš, rozā sieviešu apakšbikses, melns krūšturis, brūna jaka, brūnas bikses, melni legingi, sieviešu auskars, melnas sieviešu apakšbikses, raiba sieviešu blūze un /pers. E/ līķa nagu nogriezumi atdodami cietušajai /pers. B/.

Nav tiesiska pamata apmierināt cietušo lūgumu par lietisko pierādījumu (*melnas krāsas somu, oranžas krāsas dvieli, pārvalku, melnu cepuri, pelēkas bikses, dzeltenu dvieli, melnu krekliņu, divas melnas zeķes, vīriešu apakšbikses, melnas džinsu bikses, gaišu t-kreklu, melnu lentu, melnu virsjaku, maisiņu, gultas pārvalku, palagu, spilvenu, spilvendrānu un vīriešu šortus*) izsniegšanu viņiem. Cietušie savu lūgumu motivēja ar to, ka uz minētajām mantām iespējams ir saglabājies /pers. E/ bioloģiskais materiāls.

Apelācijas instances tiesa atzīmē, ka citas personas bioloģiskā materiāla atrašanās uz svešām mantām nemaina šo mantu piederību.

Apelācijas instances tiesas ieskatā negūst apstiprinājumu cietušo norāde, ka notikuma vietā izņemtais dators „DELL" piederēja /pers. E/.

Cietusī/pers. B/ iesniegumā par kriminālprocesa ierosināšanu norādīja, ka /pers. E/ slepkavības izdarīšanas laikā viņai tika nolaupīts dators „ASUS", izņemtais dators „DELL" nepieder /pers. E/.

Kriminālprocesa Nr.12020001813 ietvaros, izvērtējot par iespējamo /pers. E/ piederošo mantu zādzību no dzīvokļa /adrese/, noskaidrots, ka, atnākot pie /pers. A/ uz dzīvesvietu, viņai līdzi bija portatīvais dators „ASUS". Šāds fakts izriet no /pers. A/ un /pers. T/ liecībām, no portatīvā datora apskates un cietušās /pers. B/ liecībām, ka datora saturs pieder /pers. E/, turklāt pēdējās darbības, kas tika veiktas datorā atbilst tam brīdim, kad /pers. E/ bija dzīva (*4.sējums 10.-11.lapa*).

No notikuma vietas apskates protokola izriet, ka dators „DELL", datora soma, datora lādētājs un Tele2 zibatmiņa ir izņemta no dzīvokļa /adrese/, kur pastāvīgi dzīvoja /pers. A/, tāpēc minētās mantas atdodamas /pers. A/.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka piecas atslēgas no dzīvokļa /adrese/, atdodamas to īpašniekam /pers. T/.

Tiesu kolēģija norāda, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240.panta ceturto daļu, ja īpašnieks vai likumīgais valdītājs divu mēnešu laikā no paziņojuma nosūtīšanas dienas attiecīgo pierādījumu neizņems, tie tiks iznīcināti.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka Tiesu administrācija 2015.gada 6.februārī izmaksāja cietušajai /pers. B/ 4229,54 EUR un 2015.gada 7.jūlijā 1163,39 EUR, tādējādi sedzot cietušajiem izdevumus par ierašanos uz tiesas sēdēm un atgriešanos dzīvesvietā, un maksu par naktsmītni (*6.sējums 150., 217.lapa*).

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 1.punktu minētie izdevumi atzīstami par procesuāliem izdevumiem. Savukārt Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmā daļa noteic, ka procesuālie izdevumi piedzenami no notiesātā, tāpēc no /pers. A/ valsts labā piedzenami procesuālie izdevumi 5392,93 EUR apmērā, nosakot termiņu nolēmuma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 dienas no nolēmuma spēkā stāšanas dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Atcelt Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2014.gada 27.oktobra spriedumu daļā par **/pers. A/** atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 116.panta un noteikto galīgo sodu, saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, daļā par noteikto morālo kaitējuma kompensāciju /pers. C/, daļā par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 116.panta paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 (deviņiem) gadiem un 9 (deviņiem) mēnešiem, ar policijas kontroli uz 1 (vienu) gadu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu noteiktos sodus daļēji saskaitīt, /pers. A/ galīgo sodu noteikt brīvības atņemšanu uz 9 (deviņiem) gadiem un 10 (desmit) mēnešiem, ar policijas kontroli uz 1 (vienu) gadu.

Piedzīt no /pers. A/ morālo kompensāciju par labu cietušajai /pers. C/ 12000 EUR (divpadsmit tūkstošu eiro).

Lietiskos pierādījumus:

– mobilo telefonu NOKIA, mobilo telefona lādētāju, lakatu, oranžas krāsas sieviešu blūzi, baltas krāsas blūzi, oranžas krāsas sieviešu krekliņu, rozā sieviešu apakšbikses, melnu krūšturi, brūnu jaku, brūnas bikses, melnus legingus, sieviešu auskaru, melnas sieviešu apakšbikses, raibu sieviešu blūzi un /pers. E/ līķa nagu nogriezumus – pēc sprieduma spēkā stāšanās atdot cietušajai /pers. B/, bet to neizņemšanas gadījumā mantu un bioloģisko materiālu iznīcināt;

– melnas krāsas somu, oranžas krāsas dvieli, pārvalku, melnu cepuri, pelēkas bikses, dzeltenu dvieli, melnu krekliņu, divas melnas zeķes, vīriešu apakšbikses, melnas džinsu bikses, gaišu t-kreklu, melnu lentu, melnu virsjaku, maisiņu, gultas pārvalku, palagu, spilvenu, spilvendrānu un vīriešu šortus – pēc sprieduma spēkā stāšanās iznīcināt;

– /pers. A/ nagu nogriezumus un asins paraugu – pēc sprieduma spēkā stāšanās iznīcināt;

– piecas atslēgas – pēc sprieduma spēkā stāšanās atdot dzīvokļa /adrese/ īpašniekam /pers. T/;

– datoru „DELL", datora somu, datora lādētāju un Tele2 zibatmiņu - pēc sprieduma spēkā stāšanās atdot /pers. A/, bet mantu neizņemšanas gadījumā tās iznīcināt.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Piedzīt no /pers. A/ valsts labā procesuālos izdevumus 5392,93 EUR (pieci tūkstoši trīs simti deviņdesmit divus eiro un deviņdesmit trīs centus), summu, kas izmaksāta cietušajiem, lai segtu ceļu izdevumus un maksu par naktsmītni, nosakot termiņu nolēmuma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 dienas no nolēmuma spēkā stāšanas dienas.

Piedzīt no /pers. A/ materiālo kompensāciju par labu cietušajai /pers. B/ 1000 EUR (vienu tūkstoti eiro) par advokāta sniegto juridisko palīdzību cietušajiem apelācijas instances tiesā.

Nolēmumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību vai kasācijas protestu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā.

Pilns nolēmums pieejams 2015.gada 26.oktobrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs, tiesnesis	/*personiskais paraksts*/	A.Uminskis
Tiesnese	/*personiskais paraksts*/	I.L.Zemīte
Tiesnesis	/*personiskais paraksts*/	J.Stukāns